CARMEN FENECHIU

CONTRIBUȚII LA SINTAXA PARTICIPIULUI ÎN *DE CONIURATIONE CATILINAE*

Ne propunem să examinăm funcțiile sintactice ale participiului prezent şi perfect (atât prin componenta nominală, cât şi prin cea verbală) ca mod relațional[1] – în construcție relativă şi absolută –, folosind materialul faptic din monografia lui Sallustius.

Se cuvine specificată neincluderea în cercetare a participiului viitor activ şi pasiv, datorită statutului specific (preponderența componentei adjectivale şi concurența dintre gerundiv şi gerunziu în construcție).

În vederea unei analize cât mai riguroase, s-a optat pentru clasificarea participiilor în: a) monofuncționale şi b) bifuncționale, în dependență de numărul termenilor regenți şi al funcțiilor asumate de participiu[2].

Funcții sintactice:

1. Funcții necircumstanțiale pot fi realizate cu statut de unicitate doar de participiile coniuncte monofuncționale ce actualizează ca marcă a subordonării numai componenta nominală (prin acord: caz_2, gen_2, $număr_2$), elementele componentei verbale păstrându-se, în subsidiar, în pondere diferită.

1.1. Dintre funcțiile acestui tip de participiu, cea atributivă este relativ frecvent atestată, atât în ipostaza determinativă, cât şi în cea explicativă, după gradul de dependență față de termenul regent.

1.1.1. În funcția atributivă determinativă extensia componentei verbale, care nu constituie marcă a subordonării, poate să difere ca dimensiune. De exemplu, în *Cat.*[3] 11,6: *ibi primum insuevit exercitus populi Romani amare, potare, signa, tabulas* ***pictas****, vasa* ***caelata*** *mirari, ea privatim et publice rapere*, ponderea foarte redusă a componentei verbale a participiilor le apropie de adjective, care indică o notă nelimitată în timp.

---

[1] D. D. Drașoveanu, *Teze şi antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj, 1997, p. 170.

[2] Frieda Edelstein, *Curs de sintaxă latină*, audiat între anii 1996 şi 1998 la Facultatea de Litere din Cluj.

[3] *Cat. – De coniuratione Catilinae*; alte abrevieri folosite în articol: (C) CZ – (circumstanțial/ă) cauzal/ă; (C) CV – (circumstanțial/ă) concesiv/ă; (C) CDȚ – (circumstanțial/ă) condițional/ă; (C) M – (circumstanțial/ă) modal-comparativ/ă; (C) T – (circumstanțial/ă) temporală; EPS – element predicativ suplimentar; Rs – relație de subordonare; RT – raport temporal; Tr – termen regent; Ts – termen subordonat.

DACOROMANIA, serie nouă, V–VI, 2000–2001, Cluj-Napoca, p. 151–160

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

Statutul acestor participii se încadrează în situaţiile semnalate de Leumann, Hofmann, Szantyr[4], în care participiul fiind folosit singur, nedeterminat de un adverb sau alt determinant, se adjectivează foarte uşor: *aqua **fervens***. Totuşi, în *Cat.* 18, 2, *P. Autronius et P. Sulla, **designati** consules, legibus ambitus interrogati poenas dederant*, deşi fără determinante, participiul *designati* nu este adjectivat datorită importanţei raportului temporal pe care îl exprimă. Cei doi nu sunt desemnaţi consuli pe o perioadă nedeterminată, ci sensul este de „consuli care fuseseră aleşi pentru anul următor", componenta verbală (categoria aspectului şi a timpului) fiind actualizată prin realitatea istorică exprimată.

Prezenţa în subsidiar a componentei verbale, atât sub raportul categoriilor gramaticale aferente, cât şi prin prezenţa unor determinante specifice verbului (complemente), conferă o complexitate sporită, ca la *Cat.* 14, 3: *praeterea omnes undique parricidae, sacrilegi, **convicti** iudiciis aut pro factis iudicium **timentes** [...], ei Catilinae proxumi familiaresque erant.*

Cele două participii îndeplinesc aceeaşi funcţie atributivă, se găsesc la acelaşi caz, gen, număr; la nivelul mărcilor componentei nominale similitudinea apare totală; deosebirile survin însă la nivelul componentei verbale prin categoriile: aspect (perfectum/infectum), timp (perfect/prezent), felul acţiunii (terminativ/ durativ), diateză (pasivă/activă), care le poziţionează în raport de anterioritate, respectiv de simultaneitate faţă de starea de fapt exprimată de termenul regent. Componenta verbală îşi măreşte ponderea în mod diferenţiat, prin determinantele participiilor: *convicti* prin *iudiciis* şi, mai intens, *timentes* prin complementul direct *iudicium*. Predominantă rămâne, totuşi, datorită Tr-ului substantiv, conţinutului funcţional şi mărcilor Rs, componenta nominală.

Aceasta se menţine şi în situaţiile în care componenta verbală este accentuată printr-un adverb de timp, evidenţiind raportarea participiului la verbul cu rol de predicat: *Cat.* 36, 1: *sed ipse paucos dies commoratus apud C. Flaminium in agro Arretino, dum vicinitatem **antea sollicitam** armis exornat, […] ad Manlium contendit.*

Antea subliniază raportul temporal de anterioritate faţă de *exornat*, evident oricum prin aspectul şi forma temporală a participiului.

1.1.2. Participiul coniunct cu funcţie atributivă explicativă are, spre deosebire de cel determinativ, caracter parantetic, indiciu fiind plasarea sa şi a determinantelor sale între virgule. Legătura Tr – Ts este destul de slabă, participiile fiind aproape de situaţia unor apoziţii explicative cu caracter facultativ şi, ca atare, omisibile fără alterări semnificative la nivelul comunicării.

Cat. 5, 1: *Lucius Catilina, nobili genere **natus**, fuit magna vi et animi et corporis, sed ingenio malo pravoque*.

1.1.3. Este atestată în *De coniuratione Catilinae* şi folosirea participiului coniunct – atribut determinativ al unui Tr substantiv concret – consemnată de

[4] *Leumann – Hofmann – Szantyr*, *Lateinische Grammatik*, München, 1965, p. 387.

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

Ernout – Thomas[5] sub denumirea generică de „participe équivalent à un substantif verbal", structură folosită, în cadrul procedeului *concretum pro abstracto*, pentru substituirea unui substantiv în *-io*.

Cat. 18, 8: *quod ni Catilina maturasset pro curia signum sociis dare, eo die post* ***conditam*** *urbem Romam pessumum facinus patratum foret*.

1.2. Un număr aproape egal de ocurenţe documentează funcţia de element predicativ suplimentar. Şi în aceste situaţii se manifestă subiacent elemente specifice componentei verbale: subiectul, respectiv complementul direct (al verbului la mod personal) la care se referă participiul (prin acord), este totodată subiectul acţiunii indicate prin participiu.

Cat. 1, 1: *omnis homines [...] summa ope niti decet, ne vitam silentio transeant veluti pecora, quae natura prona atque ventri* ***oboedientia*** *finxit*.

Participiul, în coordonare copulativă cu adjectivul *prona*, are, ca şi acesta, caracter linear neîncheiat (infectum) şi se acordă cu complementul direct (*in praesentia verbi: finxit*), realizând aceeaşi funcţie (EPS) dar, spre deosebire de acesta, menţinând regimul verbului *oboedire*.

Situaţiile în care participiul apare în prezenţa unui verb *dicendi* sau *iudicandi* (*Cat.* 22, 3; *Cat.* 30, 1) nu sunt cu totul concludente, participiul perfect pasiv la cazul acuzativ putând fi interpretat şi drept infinitiv perfect pasiv fără *esse* (exprimat), deci o construcţie infinitivală (acuzativ cu infinitiv).

Interferenţele funcţiei de EPS cu alte funcţii au caracter disjunctiv[6] (*aut ... aut*), ceea ce impune obligaţia optării pentru una dintre funcţii, ele neputând fi îndeplinite concomitent, ca în cazul participiilor funcţiilor circumstanţiale (vezi **2.1.4**). Sub raportul funcţiei circumstanţiale, participiile coniuncte care prezintă acest tip de interferenţă au fie statut sintactic monofuncţional, fie bifuncţional (vezi **2**): a_1) EPS sau complement circumstanţial de mod (manieră): *Cat*. 46, 5; a_2) a_3) EPS sau atribut + complement circumstanţial de cauză : *Cat*. 52, 13.

2. Funcţii circumstanţiale sunt asumate de participii în situaţii în care ponderea componentei verbale este egală sau predominantă faţă de cea nominală. În baza ordinii ascendente a importanţei componentei verbale se pot distinge următoarele tipuri de participii: a) participii coniuncte bifuncţionale (întreţin două relaţii de subordonare faţă de doi termeni regenţi diferiţi; marca prin care se realizează una dintre relaţii, cea având ca Tr un substantiv sau un substitut al acestuia, este acordul, funcţia îndeplinită fiind cea de atribut; cea de-a doua marcă, având ca Tr un verb, mai adesea, la mod personal, este participiul funcţionând ca mod relaţional pentru funcţia circumstanţială, b) participii coniuncte monofuncţionale (se actualizează numai componenta verbală, cea nominală păstrându-se numai formal, fără ca prin acord să se realizeze vreo funcţie, b') participii coniuncte speciale, ce se apropie ca structură de construcţia absolută, c) participii monofuncţionale în construcţie absolută (componenta verbală

[5] A. Ernout – F. Thomas, *Syntaxe latine*, Paris, 1997, p. 280.
[6] Frieda Edelstein, *op. cit.*

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

dominantă, puternic relevată de existența unui subiect propriu al participiului, care nu îndeplineşte nici un rol în propoziția regentă).

Această ierarhizare va fi aplicată în prezentarea materialului faptic cercetat, deoarece, în explicitarea funcțiilor, exemplele vor fi prezentate (în măsura posibilităților oferite de textul sallustian) în ordinea crescătoare a ponderii componentei verbale.

În majoritatea covârşitoare a ocurențelor, construcțiile participiale prezintă o structură sintetică, ablativul absolut fiind, după cum se ştie, mai complex şi mai detaşat de restul enunțului. Participiul funcționează ca mod relațional, constituindu-se în marcă a subordonării. Există, totuşi, atestate două situații (şi anume: funcția concesiv-condițională şi cea comparativ-condițională) în care structura participiului coniunct monofuncțional devine mixtă, cunoscând o expansiune datorită folosirii conjuncțiilor (conjuncție specifică funcției + participiul ca mod relațional).

În cercetarea gradului de dependență față de termenul regent verb, clasificarea statutului sintactic al participiilor, mai sus prezentată, îşi dovedeşte pe deplin operativitatea: legătura cu verbul Tr devine mai strânsă pe măsură ce se impune componenta verbală. Rezultă evident că, în cazul participiului coniunct bifuncțional, această dependență este slăbită prin realizarea simultană a unei relații de subordonare şi față de un Tr substantiv.

2.1. Analiza funcției circumstanțiale temporale se va baza pe aplicarea a patru criterii ce vor permite decelarea asemănărilor şi deosebirilor ce există între diferitele tipuri de participii.

2.1.1. Raportul temporal în care se situează participiul față de verbul său regent ne este indicat de aspectul şi forma sa temporală, lucrarea sallustiană atestând numai două tipuri de RT:

a) Simultaneitatea e realizată de Sallustius mai ales prin construcții relative atât bifuncționale, cât şi monofuncționale cu formă participială de prezent activ, dar şi de perfect, mai ales la verbele deponente şi semideponente.

Cat. 19, 3: *sed is Piso in provincia ab equitibus Hispanis [...] iter* ***faciens*** *occisus est.*

Cat. 45, 4: *Volturcius primo* ***cohortatus*** *ceteros gladio se a multitudine defendit; deinde [...]sese praetoribus dedit; cf. şi Cat. 49, 4.*

În construcție absolută, raportul temporal de simultaneitate este destul de rar, el fiind atestat mai ales prin construcții absolute nominale: *Cat.* 18, 2: ***L. Tullo*** *et* ***M. Lepido consulibus***, *P. Autronius et P. Sulla, designati consules, legibus ambitus interrogati, poenas dederant*.

În situațiile în care participiul prezent este coordonat copulativ cu un participiu perfect, acesta din urmă corespunde mai adesea unui indicativ perfect logic, rezultatele acțiunii fiind actualizate şi relevate în cazul participiului şi prin componenta adjectivală, care conferă linearitate şi caracter de notă, ce ajunge

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

concomitentă cu dimensiunea participiului prezent: *Cat.* 28, 1: *igitur* ***perterritis ac dubitantibus ceteris*** *C. Cornelius [...] et cum eo L. Vagunteius constituere [...]*.

b) Anterioritatea apare realizată atât prin participiu perfect, cât şi prin participiu prezent coniunct: *Cat.* 32, 1: *ibi multa secum* ***volvens*** *[...], nocte intempesta cum paucis in Manliana castra profectus est*.

În cazul participiului prezent, determinarea devine mai explicită, anterioritatea fiind relevată prin complemente circumstanțiale de loc diferite pentru cele două acțiuni: *ibi* (*volvens*), respectiv *in castra (profectus est)*.

Cat. 36, 1: *sed ipse paucos dies* ***commoratus*** *apud C. Flaminium in agro Aretino [...] cum fascibus atque aliis imperi insignibus in castra ad Manlium contendit.*

Cat. 59, 1: *haec ubi dixit, paulum* ***commoratus*** *signa canere iubet*.

Spre deosebire de simultaneitate, raportul temporal de anterioritate este reprezentat cu precădere de construcțiile absolute:

Cat. 7, 3: *sed civitas incredibile memoratu est* ***adepta libertate*** *quantum brevi creverit.*

Cat. 41, 3: **haec illis volventibus**, *tandem vicit fortuna reipublicae*.

Intervalul ce se interpune între acțiunea denumită de participiu şi cea exprimată prin verbul regent este fie deductibil din context, fie explicitat prin determinante – ale participiului ori verbului regent – exprimate prin substantiv + atribut sau adverb (în exemplele citate: *paucos dies, paulum, brevi, tandem*). Desfăşurarea participiului *volventibus* este încheiată prin intervenția verbului *vicit*, al cărui determinant *tandem* relevă situarea în raport de anterioritate a unui participiu la formă de prezent, formă ce serveşte pentru a indica linearitatea.

2.1.2. În privința felului acțiunii se constată numai ocurența unor verbe cu caracter durativ sau determinativ.

2.1.3. Poziția pe coordonata temporală indică numai amplasamentul, cu sau fără linearitate.

2.1.4. Interferențele cu alte funcții prezintă numai caracter cumulativ (*et ... et*), mai multe funcții circumstanțiale putând fi asumate simultan; echilibrul nu este însă perfect, prevalând una dintre funcții.

a) Situații în care funcția prevalentă este cea temporală:

a_1) CT / CCZ: *Cat.* 57, 5: *sed Catilina [...], optumum factu* ***ratus*** *in tali re fortunam temptare, statuit [...]*.

a_2) CT / CM: *Cat*. 21, 4: *[...] suorum unumquemque* ***nominans*** *laudare*.

a_3) CT / CCV: *Cat.* 43, 3: *[...] seque, si pauci adiuvarent,* ***languentibus aliis****, impetum in curiam facturum (*opoziția: *pauci adiuvarent, alii languentes)*.

a_4) CT / CCDȚ, situație atestată doar în cadrul unei triple interferențe (CT / CCDȚ / CCV): *Cat.* 9, 5: *[...]* ***accepta iniuria*** *ignoscere quam persequi mallebant*.

b) Situații în care este prevalentă cealaltă funcție circumstanțială: b_1) CCZ / CT: *Cat.* 46,2 (vezi **2.2.3.1.a$_1$**); b_2) CM / CT (vezi **2.4.3.a.a$_1$**)

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

2.2. În studierea participialelor îndeplinind funcţie circumstanţială cauzală se vor aplica mai multe criterii.

2.2.1. Ocurenţele atestă trei tipuri de raport temporal ce se pot stabili între participiu şi verbul său regent:

a) Simultaneitate: în *Cat.* 1, 7, *ita utrumque per se* ***indigens****, alterum alterius auxilio eget,* simultaneitatea este totală, acţiunea termenului subordonat (*indigens*) suprapunându-se perfect peste cea a regentului (*eget*), ambii forme din tema *infectum*.

Se întâlnesc în cazul unei fraze concentrări de participii cu rol cauzal, dispuse simetric în alternanţă (participiu coniunct monofuncţional – ablativ absolut, ablativ absolut – participiu coniunct monofuncţional): *Cat.*46, 2: *nam laetabatur,* ***intellegens coniuratione patefacta*** *civitatem periculis ereptam esse; porro autem anxius erat,* ***dubitans*** *in maxumo scelere* ***tantis civibus deprehensis****, quid facto opus esset.*

b) Anterioritatea este reprezentată de majoritatea atestărilor.

Cat. 1, 7: *nam ceteri metu* ***perculsi****, a periculis aberant;* cf. şi *Cat.* 31, 6.

Cat. 18, 6*:* ***ea re cognita****, rursus in nonas Februarias consilium caedis transtulerant.*

c) Cel de-al treilea raport temporal, cel de posterioritate, este atestat o singură dată şi poate fi identificat mai degrabă logic decât gramatical: *Cat*. 28, 3: *ita illi ianua* ***prohibiti*** *tantum facinus frustra susceperunt.*

Forma de perfect a participiului are rolul de a releva aspectul încheiat al acţiunii terminative. Cele două acţiuni, în succesiune imediată, ajung la concomitenţă prin caracterul de perfect logic al formei *susceperunt*, caracter confirmat şi prin determinantul *frustra*; zădărnicia asumării „faptei" persistă şi în timpul acţiunii indicate prin *prohibiti*; de fapt, îşi găseşte motivare tocmai prin aceasta. Se mai adaugă şi rolul atributiv, subsidiar al participiului.

2.2.2. Felul acţiunii exprimate prin construcţii participiale este durativ sau terminativ[7].

Cat. 16, 4: *eis amicis sociisque* ***confisus*** *Catilina, simul quod aes alienum per omnis terras ingens erat, et quod plerique Sullani milites, largius suo* ***usi*** *[...] civile bellum exoptabant, oprimundae reipublicae consilium cepit*.

Se poate observa că, deşi ambele sunt participii perfecte ale unor verbe deponente, primul participiu are caracter durativ, cel de-al doilea fiind terminativ.

O b s e r v a ţ i e: Participiile pot primi incidental valoare iterativă (iteraţie la intervale neregulate), dacă însuşi termenul regent verbal este folosit iterativ: *Cat.* 33, 2: *saepe maiores vostrum,* ***miseriti*** *plebis Romanae, decretis suis inopiae eius opitulati sunt*.

2.2.3. Interferenţe cu alte funcţii:

2.2.3.1. Interferenţe cu caracter disjunctiv sunt atestate numai de construcţiile participiale relative: CCZ / EPS.

[7] Leumann – Hofmann – Szantyr, *op. cit*., p. 391 sq.

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

În *Cat*. 52, 13 *„bene et composite C. Caesar [...] disseruit, credo, falsa* ***existumans*** *quae de inferis memorantur",* alegerea uneia dintre funcţii, CCZ sau EPS, depinde de cuvântul la care îl raportăm pe *existumans*. Dacă îl raportăm numai ca mod relaţional la *disseruit*, participiul îndeplineşte funcţie cauzală; dacă îl raportăm, însă, în baza componentei adjectivale (acord), la *C. Caesar* în prezenţa verbului *disseruit*, el are rol de EPS.

2.2.3.2. Interferenţe cu caracter cumulativ

a) Situaţii în care funcţia prevalentă este cea cauzală:

a_1) CCZ / CT: *Cat*. 46, 2 (vezi **2.2.1.a**); cf. şi *Cat.* 57, 5, *Cat.* 59, 1.

a_2) CCZ / CM: *Cat.* 51, 39: *sed eodem illo tempore, Graeciae morem* ***imitati****, verberibus animadvortebant in civis*.

b) Situaţii în care este prioritară cealaltă funcţie interferentă:

b_1) CT / CCZ: *Cat.* 57,5 (vezi **2.1.4.a_1**);

b_2) CM / CCZ: *Cat.* 19, 1 (vezi **2.4.3.2.a_2**).

2.2.4. Gradul de obiectivitate al cauzei se poate distinge doar folosind contextul.

2.2.4.1. Cauză obiectivă

a) Cauză efectivă: *Cat*. 1, 7 (vezi **2.2.1.a.**); cf. şi *Cat.* 46, 4.

b) Motivaţie (numai la participiala relativă): *Cat*. 44, 2: *ceteri nihil* ***suspicantes*** *dant.*

2.2.4.2. Cauză subiectivă

a) Motivare, ca în *Cat*. 48, 5: *sed ubi Tarquinius Crassum nominavit [...] alii rem incredibilem* ***rati****, pars, tametsi verum existumabant, [...] conclamant indicem falsum esse.;* cf. şi *Cat.* 46, 2 (vezi **2.2.1.a**).

b) Explicaţie sau pretext (identificată numai la construcţiile participiale relative), ca în *Cat.* 3, 4: *quae tametsi animus aspernabatur, insolens malarum artium, tamen inter tanta vitia imbecilla aetas ambitione* ***corrupta*** *tenebatur*.

2.2.5. În ceea ce priveşte poziţia locutorului faţă de conţinutul cauzal, prezintă atestări numai pentru cauza admisă, nu şi pentru cea respinsă.

2.3. În analiza funcţiei circumstanţiale concesive, un rol definitoriu, pe lângă raportul temporal şi interferenţa cu alte valori sintactice, revine gradului de complexitate a relaţiei sintactice.

2.3.1. Raportul temporal ce se stabileşte între participiul cu rol concesiv şi verbul său regent este de anterioritate, chiar şi în structuri cu forma de prezent, acesta indicând doar linearitatea procesului.

2.3.2. Gradul de complexitate a relaţiei sintactice:

a) Concesivele fără dublant condiţional exemplifică, atât în cazul construcţiilor absolute, cât şi în cazul celor relative, numai opoziţii faţă de care poziţia locutorului este constatativă, materialul neoferind atestări pentru concesii care să-l implice efectiv.

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

Cat. 51, 42: *profecto virtus atque sapientia maior in illis fuit, qui ex parvis opibus tantum imperium fecere, quam in nobis qui ea bene* ***parta*** *vix retinemus*.

Opoziția este realizată lexical prin cele două adverbe *bene* şi *vix*, îndeplinind funcția de complemente circumstanțiale modale calificative, primul pe lângă participiul coniunct bifuncțional *parta*, cel de-al doilea pe lângă Tr verbal *retinemus*. Componenta verbală a participiului este intensificată şi prin referirea sa evidentă la pronumele demonstrativ *ea* ca subiect.

O situație specială este atestată prin *Cat.* 6, 2: *hi omnes* ***alii*** *alio more* ***viventes*** *incredibile memoratu est quam facile coaluerint*, deoarece în acest caz participiul coniunct monofuncțional se apropie ca structură de construcția absolută, subiectul participiului (*alii*) îndeplinind doar un rol apozițional (aproape parantetic) pe lângă subiectul *hi* al verbului regent; construcția devine, în consecință, aproape autonomă, „dezlegată".

Interesant de remarcat este faptul că ablativele absolute îndeplinind funcție concesivă sunt toate nominale: *Cat.* 11, 4: *sed postquam L. Sulla, armis recepta re publica,* ***bonis initiis*** *malos eventus habuit, rapere omnes [...];* cf. şi *Cat.* 20, 12, *Cat.* 49,2.

Opoziția la nivel lexical se stabileşte simetric între cele două adjective calificative antonime: *bonis* şi *malos*, iar în subsidiar prin *initiis* şi *eventus*.

b) Funcția concesivă cu dublant condițional este atestată printr-o singură ocurență, mai exact printr-un participiu coniunct nominal. În acest caz, după cum am mai precizat, participiul este monofuncțional, componenta verbală fiind activată la maxim prin prezența conjuncției *etiam(si)*.

Cat. 14, 4: *quos si quis* ***etiam*** *a culpa* ***vacuus*** *in amicitiam eius inciderat, [tamen] cotidiano usu atque illecebris facile par similisque ceteris efficiebatur*.

Datorită absenței verbului, adjectivul nume predicativ al acestui tip de construcție ajunge să fie considerat adesea un simplu atribut adjectival; totuşi, în situații precum cea din *Cat.* 14, 4, interpretarea adjectivului ca fiind în poziție predicativă este asigurată de prezența dezambiguizantă a conjuncției *etiam*. Ca element de confirmare suplimentar serveşte, de asemenea, posibilitatea introducerii corelativului *tamen*.

2.3.3. Interferențele cu alte funcții plasează funcția concesivă în plan secundar şi, ca atare, ele au fost semnalate la funcțiile prevalente (CT / CCV: *Cat*. 43, 3 – vezi **2.1.4.a$_3$**).

2.4. Raportul temporal al participiilor îndeplinind funcție circumstanțială modal-comparativă este fie de simultaneitate, fie de anterioritate imediată.

2.4.1. Gradul de complexitate a conținutului sintactic depinde şi în aceste cazuri de existența unui dublant al funcției de bază.

a) Fără dublant condițional

a$_1$) Funcția circumstanțială modală poate indica maniera, ca în *Cat.* 23, 4: *at Fulvia [...] tale periculum reipublicae haud* ***occultum*** *habuit, sed* ***sublato auctore*** *de coniuratione Catilinae [...] compluribus narravit.*

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

Şi această ocurenţă exemplifică propensiunea lui Sallustius spre întrebuinţarea în cadrul aceleiaşi fraze a două sau mai multe construcţii participiale îndeplinind aceeaşi funcţie, dar care nu sunt coordonate, având Tr diferiţi.

a_2) Funcţia circumstanţială modală indicând circumstanţa însoţitoare este atestată printr-un singur ablativ absolut, ca în *Cat.* 19, 1: *postea Piso citeriorem Hispaniam [...] missus est,* ***adnitente Crasso***.

b) Cu dublant condiţional, materialul faptic oferă atestări doar pentru construcţiile participiale relative, în prezenţa unei conjuncţii care funcţionează ca marcă analitică pentru explicitarea rolului sintactic, ca în *Cat*. 11, 3: *avaritia pecuniae studium habet, quam nemo sapiens concupivit; ea,* ***quasi*** *venenis malis* ***imbuta****, corpus animumque virilem effeminat*; cf. şi *Cat.* 40, 2.

2.4.2. Interferenţe cu alte funcţii

2.4.2.1. Interferenţe cu caracter disjunctiv (marea majoritate a participiilor coniuncte): *Cat.* 23, 4 (vezi **2.4.2.a_1**), *Cat.* 46, 5 (vezi **1.2.a_2**).

2.4.2.2. Interferenţe cu caracter cumulativ

a) Situaţii în care este prevalentă funcţia modală:

a_1) CM / CT: *Cat.* 23, 4 (vezi **2.4.2.a_1**);

a_2) CM / CCZ: *Cat.* 19, 1 (vezi **2.4.2.a_2**); cf. şi *Cat.* 33, 2.

b) Situaţii în care prevalează cealaltă funcţie:

b_1) CT / CM: *Cat.* 21, 4 (vezi **2.1.4.a2**); cf. şi *Cat.* 31, 3;

b_2) CCZ / CM: *Cat.* 51, 39 (vezi **2.2.3.2. a_2**).

2.5. În pofida numărului extrem de redus de ocurenţe (3) ale participiului ce atestă funcţia circumstanţială condiţională, am încercat totuşi o determinare a lor pe baza anumitor criterii precis stabilite.

2.5.1. Raportul temporal este de anterioritate imediată.

2.5.2. Din punctul de vedere al raportării la realitate, se constată că ocurenţele se încadrează în sfera nonrealului; participiul coniunct monofuncţional ce reprezintă în *De coniuratione Catilinae* această funcţie are caracter ipotetic, ca în *Cat.* 58, 21: *quod si virtuti vostrae fortuna inviderit, cavete inulti animam amittatis, neu,* ***capti****, potius sicuti pecora trucidemini quam [...] cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis*.

Faptul că acest unic participiu în construcţie relativă cu rol condiţional apare într-o frază unde mai există şi o propoziţie condiţională potenţială verifică presupunerea că autorul foloseşte construcţia participială cu acelaşi rol pentru variaţie, dar şi pentru evitarea repetării conjuncţiei condiţionale, prezenţa unui al doilea *si* fiind necesară întrucât condiţionalele nu se află în raport de coordonare, având termeni regenţi diferiţi.

Caracterul ireal al celor două ablative absolute cu funcţie condiţională atestate în lucrarea cercetată este confirmat şi de modul şi timpul (conjunctiv imperfect) la care se află predicatul apodozei, ca în *Cat*. 48, 8: *alii Tarquinium a Cicerone inmissum aiebant ne Crassus****, more suo suscepto malorum patrocinio****, rem publicam conturbaret;* cf. şi *Cat*. 48,7.

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)

De remarcat că în fiecare dintre cele trei ocurenţe este sesizabilă o nuanţă temporală.

2.5.3. Materialul faptic nu atestă decât o triplă interferenţă (*Cat*. 9, 5), în cadrul căreia funcţia condiţională deţine o pondere mai mică decât cea temporală, fără a fi totuşi în poziţie de nuanţă (vezi **2.1.4.a$_4$**).

Aplicarea unor criterii, în majoritatea lor identice, dar pe alocuri şi specifice, în analiza funcţiilor sintactice asumate de turnurile participiale a dus la relevarea atât a asemănărilor (structura sintetică, rareori mixtă – prin prezenţa unei conjuncţii subordonatoare alături de participiu, mod relaţional), cât şi a deosebirilor ce există între construcţiile relative şi cele absolute (gradul diferit al legăturii cu Tr, existenţa unui al doilea Tr substantiv în cazul participiului bifuncţional, funcţii şi interferenţe atestate numai pentru participiul coniunct, funcţionarea ablativului absolut ca bloc sintactic).

S-a putut, de asemenea, constata şi demonstra predilecţia lui Sallustius pentru folosirea în cadrul aceluiaşi enunţ a mijloacelor sintetice alături de cele analitice sau chiar prezenţa a două tipuri de participiale pentru exprimarea aceluiaşi conţinut sintactic. Totuşi, dacă în cel de-al doilea caz alternanţa îşi găseşte explicaţie, probabil, în primul rând prin considerente de ordin stilistic, prezenţa turnurilor participiale şi a propoziţiilor subordonate, îndeplinind acelaşi rol în cadrul aceleiaşi fraze, se explică prin deosebirile inerente celor două modalităţi sintactice. Astfel, dacă participiile comunică o cantitate mai mare, dar nedeterminată exact de informaţii (datorită multiplelor interferenţe pe care le poate prezenta un participiu, complexitate ce poate fi actualizată sau nu de lector), în schimb, propoziţiile subordonate sunt, în majoritatea lor, mai precise şi nuanţate din punct de vedere structural (conectiv + mod la forme temporale ce pot servi ca mărci pentru anumite subspecii şi se pot constitui în mijloace de exprimare la nivel informaţional a unor elemente şi detalii ce rămân cel mult latente în cazul structurii sintetice).

Deşi stilul sallustian a fost considerat încă din antichitate ca prezentând următoarele trăsături definitorii: *velocitas*[8] şi *brevitas*[9], caracterizări justificate prin evitarea digresiunilor şi concizia enunţului, totuşi este vădită grija istoricului latin ca discursul să nu devină prea dens sau chiar obscur din cauza concentrării informaţionale insuficient determinate. În acest sens, raportul ce se stabileşte între mijloacele analitice şi cele sintetice (număr mai mult decât dublu de propoziţii subordonate faţă de construcţiile participiale echivalente) este edificator pentru interesul acordat de autor clarităţii şi preciziei comunicării, îmbinarea celor două mijloace sintactice imprimând, în acelaşi timp, un colorit personal stilului sallustian.

Universitatea „Babeş-Bolyai”
Facultatea de Litere
Cluj-Napoca, str. Horea, 31

[8] Quintilian, *Institutio oratoria*, Harvard, 1998, X, 1, 102.
[9] *Ibidem*, IV, 2, 45.

BDD-A1857 © 2000-2001 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:43:21 UTC)